

ud af den, medens derimod det hele gaar ganske anderledes, hvis Landbruget selv tager denne Sag op. Saa vil man ogsaa vide at underkaste sig de Begrænsninger, som i saa Henseende ganske sikkert ere nødvendige. — Hvad Statstilskuddet angaar, kan jeg intet udtale derom. Sagen er jo saa ny, at man slet ikke ved, i hvilket Omfang en saadan Assuranceforening vil komme til at virke. Om den behøver Statstilskud, og hvor stort dette Statstilskud bør være, er noget, som først kan komme under Overvejelse senere.

Hvad angaar Klassifikationen af Kødet, som blev omtalt af den ærede sidste Taler, saa gælder derom det samme som med Hensyn til Assurancevæsenet, at det maa ogsaa i høj Grad blive Landbrugets egen Sag. Staten kan ikke have med Klassifikation at gøre; denne kræver et Tillidsforhold mellem den, der køber, og den, der afsender Kødet, som kun kan tilvejebringes, naar det er Landbrugerne selv, som tage hele Sagen op til Gennemførelse. Men jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at skulle vi naa til noget virkelig godt med Hensyn til vor Udsførel af fersk Kød til England, maa det Skridt, som her er gjort i Lovforslaget, være det første Skridt, og Landbrugerne maa saa gøre det næste ved at faa indrettet en Klassifikation. Først derved tror jeg, at man naar til en tilfredsstillende Udsførel. Men er det slet, har denne Klassifikation sat sig fast, og virker den tilfredsstillende, er det lige saa sikkert, at saa vil for en Del Nødvendigheden af Statens Kontrol falde bort. Det er altsaa et Spørgsmaal, som kommer til Overvejelse, naar vi skulle til at revidere Loven ad Aare.

Endelig berørte den ærede sidste Taler et Spørgsmaal, som jeg synes ligger ganske uden for Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om, hvor vidt det Kød, som er synet til Eksport, derefter kan indføres til Forbrug her i Landet uden at underkastes det kommunale Eftersyn. Vilde vi ind paa denne Sag, kunne vi ikke saa Forslaget fremmet. Det er et meget stort Spørgsmaal. Det er ganske vist, at det kan se forunderligt ud, at det Kød, som er erklæret for at være godt nok til Eksport til England, ikke kan gaa ud til Forbrug her i Landet uden at blive synet paa ny. Men det er ikke det, hvorpaa det kommer an. Derimod er Sagen den, at hvis man vilde gaa til en saadan Regel, at Kød, synet til Eksport, uden videre kunde sælges til Forbrug her i Landet, vilde det være muligt for enhver Landmand at deklarere sit Kreatur til

Udsførel til England, lade det slagte i et Eksportslagteri og forsynet med Stempel der til Eksport, og derefter ganske rolig tage det tilbage til Forbrug her i Landet. Vi vilde i Stedet for virkelige Eksportslagterier saa mastede Slagterier, der kun virkede til Brug for Forsyningen her i Landet. Ingen kunde forhindre de paagældende fra at gøre det. Det vilde ikke være muligt at hindre de paagældende, fordi Kødet er forsynet med Stempel til Eksport, fra at tage det tilbage. Derfor er det selvfølgelig, at en saadan Regel, som det ærede Medlem omtalte, er absolut umulig. Vi maa holde paa, at de tilsynsførende, som Staten ansætter, ikke have Tilsyn med andet end med Kød, som skal eksporteres, og at deres Erklæring med Hensyn til Kødet kun gælder Eksporten, ellers vil man komme ud i et Uføre i saa Henseende. Det var den Betragtning, jeg maatte gøre gældende i Folketinget som Grund for, hvorfor det ikke var mig muligt at gaa ind paa det Endringsforslag, som der var stillet.

Hermed skal jeg paa ny tillade mig endog meget varmt at anbefale Forslaget til Fremme af Tinget under Hensyn til, at der virkelig er Trang til at saa Loven gennemført snarest muligt.

Fusning: Jeg vilde gerne gøre en kort Bemærkning.

Formanden: Jeg haaber, at den er kort? (Fusning: Ja!). I saa Tilfælde har det ærede Medlem Ordet for en kort Bemærkning.

Fusning: Jeg vilde gerne gøre en lille Bemærkning angaaende Kontrollen ved Kjøbenhavns Slagtehus, men først vil jeg gøre opmærksom paa, at der ikke er udtalt noget i Forslaget om, hvad der skal gøres ved det Kød, som kasseres paa Grund af smitsomme Sygdomme. Naar der etableres store Slagterier paa bestemte Steder i Landet, og der ophobes Kød, ved at en Del bliver kasseret, fordi det ikke maa udføres, saa kan der i den Egn komme en hel Del farlige Jødemidler, og det forekommer mig, at det er uheldigt, at der ikke er blevet taget Bestemmelse om, hvad der skal gøres ved saadant Kød. Men jeg antager, at det vil være vanskeligt paa dette Stadium at saa noget ind herom, og saa trøster jeg mig med, at der i de 3 Aar, som Loven vil være, kan indsamles Erfaringer paa de Steder, hvor Trafikken drives, jaaledes at der, naar Loven fornyes, kan tages Bestemmelse om, hvad man skal gøre med dette Kød. Thi at der